

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Xe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 229.322 van 25 november 2014  
in de zaak A. 209.299/X-15.855.**

In zake : de STAD BORGLOON  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen  
kantoor houdend te 3500 Hasselt  
Gouverneur Roppesingel 131  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door :  
1. de Vlaamse regering  
2. de Beroepscommissie voor Tuchtzaken  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Tom De Sutter  
kantoor houdend te 9000 Gent  
Koning Albertlaan 128  
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :

Patrick LEENAERS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Jochem Martens en Steven Menten  
kantoor houdend te 3600 Genk  
Grotestraat 122  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 28 juni 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de “Beroepscommissie Tuchtzaken van 30 april 2013 waarin de Commissie een beslissing van de Gemeenteraad van de Stad Borgloon van 5 december 2012 teniet doet en opnieuw rechtdoende ten aanzien van de verwerende partij één tuchtfeit als bewezen aanvaardt en waarbij beslist wordt : ‘Aan de verwerende partij wordt de tuchtsanctie van ‘schorsing

gedurende zes (6) maanden' opgelegd. De sanctie gaat in na onderling overleg op de door het gemeentebestuur vast te stellen datum en dit vóór 1 september 2013. Bij gebreke van een tijdig vastgestelde datum gaat de tuchtsanctie in op 1 september 2013''.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 september 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2014.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Rutger Tibau, die *loco* advocaten Koen Geelen en Wouter Moonen verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Jochem Martens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De tussenkomende partij is sedert 1 augustus 2011 vast benoemd als technisch assistent bij de stad Borgloon.

3.2. Op 4 juli 2012 besluit het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij om lastens de tussenkomende partij een tuchtonderzoek op te starten.

3.3. Bij aangetekende brief van 1 oktober 2012 wordt de tussenkomende partij in kennis gesteld van het door de gemeentesecretaris van de verzoekende partij opgestelde tuchtverslag en wordt zij opgeroepen om te worden gehoord over de volgende drie tenlasteleggingen:

1. Het vervreemden van blauwe kiezel van de stad voor eigen gebruik;
2. Het misleiden van leidinggevenden en aanstootgevend gedrag op het werk;
3. Het werken voor privédoeleinden zonder toestemming van het schepencollege.

3.4. Op 5 december 2012 neemt het college van burgemeester en schepenen van de verzoekende partij de eerste en de derde tenlastelegging als bewezen aan en beslist zij om de tussenkomende partij de tuchtstraf van “het ontslag van ambtswege” op te leggen.

3.5. Op 13 december 2012 tekent de tussenkomende partij tegen de voornoemde tuchtbeslissing beroep aan bij de beroepscommissie voor tuchtzaken (hierna: de beroepscommissie).

3.6. Na de tussenkomende partij en de verzoekende partij te hebben gehoord, beslist de beroepscommissie op 30 april 2013 om de tuchtbeslissing te hervormen en aan de tussenkomende partij de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van zes maanden op te leggen. Haar beoordeling luidt:

“Nazicht en beoordeling:

Met betrekking tot de eerste tenlastelegging, zijnde het vervreemden van blauwe kiezelstenen.

De problematiek heeft betrekking op het afleveren van blauwe kiezelstenen op 13 juni 2012 door R.V. (een andere contractuele werknemer van de [stad] Borgloon).

Betrokken werknemer alsook [de tussenkomende partij] verzwijgen in navolgende vergaderingen dit gegeven maar op 2 juli 2012 geeft R.V. de feiten toe. Hij verklaart dat dit op verzoek van [de tussenkomende partij] gebeurde en hij erkent ook dat hij ervan op de hoogte is dat dit niet toegelaten is.

[De tussenkomende partij] blijft in eerste instantie verder ontkennen maar finaal, na confrontatie met de realiteit, erkent hij dat iemand blauwe kiezel bij zijn woning heeft afgeleverd. Hij erkent ook dat hij dit voorheen aan collega's had gevraagd en deze hem verzekerd hadden dat dit in orde zou komen.

Uit een andere verklaring van D.R. blijkt dat deze in opdracht van R.V. de kiezel geladen heeft in de camionette en eerstgenoemde ook op de hoogte werd gesteld dat de kiezel bestemd was voor de woning van [de tussenkomende partij].

[De tussenkomende partij] erkent dat hij ooit gevraagd heeft of er geen blauwe kiezel kon geleverd worden maar hij ontkent dat hij op de hoogte was dat de levering effectief zou gebeuren. De levering gebeurde op een tijdstip waarop hij niet thuis was maar hij werd telefonisch op de hoogte gesteld van de levering.

De Beroepscommissie stelt vast dat, in tegenstelling tot wat [de tussenkomende partij] beweert, de tuchtonderzoeker het tuchtonderzoek grondig heeft gevoerd. Alle elementen werden verzameld en [de tussenkomende partij] heeft de mogelijkheid gekregen daarover zijn standpunt te laten kennen.

Het is uiteraard een algemeen gegeven dat het zich toe-eigenen van goederen die aan een ander toebehoren en waarvan men weet dat ze aan een ander toebehoren – los van een al dan niet strafrechtelijke kwalificatie – een verboden handeling is.

Daar is geen bijzondere kennis voor nodig. Uit het tuchtverslag en de verklaring van [de tussenkomende partij] blijkt dat hij, bijkomend aan deze algemene kennis, ervan op de hoogte was dat het gebruiken en/of zich toe-eigenen van goederen die eigendom zijn van de gemeente, steeds een voorafgaande toestemming vereiste.

De omstandigheid en de wijze waarop [de tussenkomende partij] solliciteerde naar het bekomen van blauwe kiezelsteen voor de oprit van zijn woning, is strijdig met de bestaande richtlijnen en de algemene kennis die een loyaal werknemer moet hebben.

De Beroepscommissie kan dienvolgens, in het licht van deze gegevens, geen geloof hechten aan de bewering dat [de tussenkomende partij] volledig verrast werd door deze levering. [De tussenkomende partij] was ontegensprekelijk op de hoogte dat deze levering, waarna hij zelf gevraagd had, zou gebeuren. Als de levering al dan niet op de bewuste dag gepland werd en of er daarover voorafgaand telefonisch overleg gebeurde, doet niets ter zake.

Dit alles wordt nog versterkt door de vaststelling dat [de tussenkomende partij] en R.V. dagenlang hebben gepoogd deze levering te verzwijgen door zich te bedienen van leugenachtige verklaringen. De niet aan te nemen stelling van [de tussenkomende partij] dat hij verrast was door de levering, had moeten leiden tot een spontane aangifte bij de verantwoordelijke om dienvolgens een correcte regeling te treffen. De houding van [de tussenkomende partij] was duidelijk anders.

Bovendien lijkt er bij [de tussenkomende partij] toch een soort van normvervaging te bestaan. In zijn beroepschrift stelt hij dat het ‘amper’ gaat over een viertal kruiwagens die voor zijn woning werden geleverd.

In die optiek i[s] het dan ook zeer storend dat [de tussenkomende partij] in zijn beroepschrift de feiten toegeeft en zelfs toegeeft dat de kiezel diende voor zijn woning om nadien in conclusie de feiten toch te gaan betwisten en bovendien te stellen dat de levering gebeurde voor een strook grond dat naast zijn eigendom ligt. De Beroepscommissie acht deze wijziging van stelling dan ook irrelevant.

[De tussenkomende partij] verdedigt zich ook op eigen vaststellingen in het verleden door te stellen dat velen misbruik hebben gemaakt van goederen die aan de gemeente toebehoren maar ook dit is irrelevant. [Het] gaat in casu over de houding van [de tussenkomende partij].

[De tussenkomende partij] verwijst ook naar een verklaring van R.V. die betrokkene na zijn ontslag heeft afgelegd en waarin hij stelt: ‘Ik ondergetekende V. R., verklaar dat ik mijn verklaring heb afgelegd onder lichte dwang voor het verkrijgen van een ontslag wegens reorganisatie’.

Het ontgaat [de tussenkomende partij] duidelijk dat betrokkene enkel verklaart dat de verklaring werd afgelegd onder lichte dwang maar betrokkene daarin geenszins zijn verklaring intrekt of de voorliggende feiten ontkent.

De Beroepscommissie stelt dan ook vast dat dit tuchtfeit bewezen blijft en als tuchtinbreuk moet gesanctioneerd worden.

Met betrekking tot de tweede tenlastelegging, een bijberoep uitoefenen zonder toestemming van het college.

De Beroepscommissie is van oordeel dat deze tenlastelegging niet kan weerhouden worden.

Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat – behoudens het wellicht verlenen van een vriendendienst – [de tussenkomende partij] op professionele en georganiseerde wijze een bijberoep uitoefent.

De straftoemeting

Vooreerst wenst de Beroepscommissie erop te wijzen dat de initiële tuchtoverheid ten onrechte de term ‘diefstal’ gebruikt. Dit is een strafrechtelijke kwalificatie maar door de [stad] Borgloon werd geen strafklacht neergelegd. Het gebruik van deze term lijkt de Beroepscommissie dan ook ongepast.

Dit neemt niet weg dat de Beroepscommissie als tuchtfeit weerhoudt dat [de tussenkomende partij] zich goederen die eigendom zijn van de gemeente, wederrechtelijk heeft toegeëigend.

Met betrekking tot de strafmaat beschikt de tuchtverheid over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

De Beroepscommissie stelt vast dat de [stad] Borgloon voorzeker in haar goede naam is geschaad door het gedrag van [de tussenkomende partij] en terecht zwaar tilt aan deze feiten. De Beroepscommissie heeft uiteraard ook oog voor bijkomende moeilijkheden die tuchtvergripen kunnen teweegbrengen voor een goed begrepen doelmatig personeelsbeleid, maar dan vooral in de gevallen waarbij ‘overtreders’ maar volharden in de boosheid en een kordate tuchtrechtelijk respons vaak de enige uitweg blijkt te zijn om zorgvuldig bestuur te doen erkennen en mogelijk te maken.

Het tuchtbestuur gaat er dan ook met recht en reden van uit dat het vertrouwen in [de tussenkomende partij] ernstig is geschokt, doch brengt geen deugdelijke redenen aan die erop wijzen dat de vertrouwensband – door een eenmalig tuchtvergriep (zonder echt zware effecten) – onherstelbaar is verbroken.

De bestreden beslissing geeft evenmin een afdoende rechtvaardiging voor het niet aannemen van enige verzachtende omstandigheid in hoofde van [de tussenkomende partij] noch motiveert ze waarom [de tussenkomende partij], zonder meer, geen tweede kans krijgt en het ontslag onontkoombaar zou zijn. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat [de tussenkomende partij] tot op heden blijkbaar zonder problemen verder heeft kunnen functioneren.

Uit alles wat voorafgaat komt de Beroepscommissie tot het besluit dat de op een na zwaarste tuchtsanctie van het ontslag van rechtswege niet in redelijke verhouding staat tot de aangehouden tuchtinbreuk (vergelijk bijvoorbeeld: RvS, 4 juli 2003, nr. 121.316, Leysen).

De Beroepscommissie stelt vast dat voor de hier bestreden radicale, ingrijpende sanctie van het ontslag wel een alternatief bestaat dat beter beantwoordt aan de doelstelling van de ingestelde tuchtvervolgning, meer bepaald een sterk signaal geven aan betrokkene en de andere medewerkers en een zeer strenge aanmaning formuleren dat deze houding niet kan aanvaard worden.

De Beroepscommissie komt dan ook tot de beslissing dat [de tussenkomende partij] – in weerwil van de ernst van het weerhouden feit – nog een laatste kans kan geboden worden om binnen de gemeente te functioneren, nu hij eigenlijk een goede werkracht blijkt te zijn.

[De tussenkomende partij] wordt met aandrang uitgenodigd om uit deze rechtspleging de noodzakelijke lessen te trekken en de Beroepscommissie drukt hierbij de stellige hoop uit dat hij zijn eigengereide houding en vastgestelde normvervaging onverwijld zal herzien, zijn zin voor verantwoordelijkheid en zijn bereidheid tot overleg zal aanscherpen en het gezag van zijn oversten beroepsmatig zal eerbiedigen.”

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

###### *Uiteenzetting van het middel*

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 119 van het gemeentedecreet.

Zij bekritiseert het oordeel van de beroepscommissie dat de handelingen van de tussenkomende partij door haar ten onrechte als “diefstal” werden gekwalificeerd, omdat er geen strafklacht tegen de betrokken handeling zou zijn neergelegd. Het woord “diefstal” wordt in de beslissing van de verzoekende partij immers niet in zijn strafrechtelijke, maar in zijn spraakgebruikelijke betekenis gebruikt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit oordeel heeft gewogen op de straftoemeting en het hervormen van de beslissing van de verzoekende partij naar een lichtere straf.

4.2. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat het woord “diefstal” voorkomt onder de titel “straftoemeting”, waar het motief in één adem met alle andere motieven wordt vermeld. Er is dan ook geen sprake van een overtollig motief. Indien dit wel het geval zou zijn, is er sprake van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien het overtollig karakter van het motief niet uit de bestreden beslissing blijkt.

###### *Beoordeling*

5.1. De verzoekende partij viseert in haar middel de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Vooreerst wenst de Beroepscommissie erop te wijzen dat de initiële tuchtoverheid ten onrechte de term ‘diefstal’ gebruikt. Dit is een strafrechtelijke kwalificatie maar door de [stad] Borgloon werd geen

strafklacht neergelegd. Het gebruik van deze term lijkt de Beroepscommissie dan ook ongepast.”

5.2. De verwerende partij verbindt aan het gebruik van de term “diefstal” enkel de conclusie dat deze term haar “ongepast” lijkt. Het blijkt dat de geciteerde overweging niet van invloed is geweest op de straftoemeting. Het middel heeft betrekking op een overtollige overweging en kan niet tot de vernietiging leiden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel die de verzoekende partij eerst in haar memorie van wederantwoord aanvoert “aangezien het overtollig karakter van het motief niet [...] uit de bestreden beslissing [blijkt]”, is, daargelaten de vraag naar de tijdigheid en derhalve de ontvankelijkheid van dit middelonderdeel, ongegrond. De overtolligheid van de overweging blijkt immers afdoende uit de bestreden beslissing.

Het middel wordt verworpen.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

6.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Zij voert aan dat de bestreden beslissing volkomen ten onrechte stelt dat er geen enkel element voorligt waaruit moet blijken dat de vertrouwensband door het betrokken tuchtvergriep onherstelbaar verbroken is. In de initiële tuchtbeslissing zijn deze elementen voldoende aangereikt: het ernstig karakter van het tuchtvergriep, de eerder korte periode van tewerkstelling, het feit dat er verscheidene duidelijke instructies zijn geweest om dergelijke feitelijke elementen tegen te gaan, dat het essentieel is om als werkgever op de eigen werknemers te kunnen vertrouwen en zij het zich niet kan veroorloven de indruk te wekken dat personeelsleden materialen van de stad ongestraft mogen ontvreemden, alsook het feit dat de tussenkomende partij behoort tot de

werknemers in het atelier en een speciale voorbeeldrol vervult ten aanzien van haar collega's.

De bestreden beslissing komt dan ook ten onrechte tot de conclusie dat er geen onherstelbare breuk van de vertrouwensband bewezen is. Het feit dat de tussenkommende partij tot op heden zonder bijkommende problemen heeft kunnen functioneren, is daarbij irrelevant. De verzoekende partij had immers geen keuze dan de tussenkommende partij in afwachting van een definitieve beslissing tewerk te stellen en de tussenkommende partij zou wel bijzonder dom zijn om zich niet verder gedeisd te houden. Maar vooral is het feit dat de tussenkommende partij zonder problemen haar taak vervult niet van aard om het vertrouwen te herstellen. Het gebrek aan preventieve schorsing belet evenmin dat de tuchtoverheid de tuchtfacten dermate ernstig vindt dat ze met de zwaarste tuchtstraf moeten worden bestraft.

6.2.1. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat zij de devolutieve werking van het administratief beroep niet betwist, maar dat deze werking inhoudt dat de beroepscommissie zelf op basis van het dossier moet onderzoeken of de vertrouwensband verbroken is of niet. Dit heeft zij echter niet gedaan. Wat het verbreken van de vertrouwensband betreft, motiveert de beroepscommissie enkel dat de verzoekende partij geen deugdelijke redenen aanbrengt dat de vertrouwensband onherstelbaar verbroken zou zijn en dat er geen afdoende rechtvaardiging is voor het niet aannemen van verzachtende omstandigheden.

6.2.2. Verder wijst de verzoekende partij er in haar memorie van wederantwoord op dat het al dan niet in aanmerking nemen van de tweede tenlastelegging met betrekking tot "[h]et misleiden van [de] leidinggevenden en [het] aanstootgevend gedrag op het werk" geen bijkommende invloed heeft op de breuk in de vertrouwensrelatie naar aanleiding van de "diefstal". Het vertrouwen is reeds onherstelbaar ontwricht door het plegen van die "diefstal".

6.2.3. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat de beroepscommissie niet alle elementen heeft beoordeeld. In de bestreden beslissing zijn er drie elementen beoordeeld die de beroepscommissie heeft aangezet tot de lagere bestraffing: (1) het eenmalige karakter van het tuchtvergriep, (2) het feit dat de tussenkomende partij een goede werkkraft is en (3) het feit dat zij tot op heden blijkbaar zonder problemen verder heeft kunnen functioneren. De beroepscommissie heeft echter geen rekening gehouden met (1) (wat het eerste verzachtende element betreft) het feit dat de tussenkomende partij op het ogenblik van de feiten nog maar goed anderhalf jaar in dienst was en een tuchtvergriep na anderhalf jaar dienst strenger moet beoordeeld worden dan een tuchtvergriep van een persoon die reeds lange tijd in dienst is; (2) (wat het tweede verzachtende element betreft) het feit dat de evaluaties van de tussenkomende partij weliswaar gunstig zijn, maar dat uit het tuchtonderzoek is gebleken hoe de tussenkomende partij handelingen voor haar hiërarchische oversten moet verbergen en (3) (wat het derde verzachtende element betreft) het feit dat de verzoekende partij geen andere keuze had dan de tussenkomende partij verder te werk te stellen.

6.2.4. De nuances over een al dan niet blijvende ontwrichting die de verwerende partij maakt, zijn volgens de verzoekende partij niet dienstig. Het tuchtvergriep heeft een situatie gecreëerd die geen toekomstperspectieven meer biedt voor de verzoekende partij, daar zij alle geloofwaardigheid in de tussenkomende partij heeft verloren. Een schorsing van zes maanden is derhalve te licht en bijgevolg onevenredig. Zij ziet er het nut niet van in om de tussenkomende partij nog een laatste kans te geven en “wil nog even de verzwarende omstandigheden in herinnering brengen”.

6.3. In haar laatste memorie beklemtoont de verzoekende partij nog dat er geen draagkrachtige motivering voorligt om de hervormde sanctie te ondersteunen. De beroepscommissie gaat er immers onterecht van uit dat de motivering van de initiële tuchtbeslissing als eerder onwettig of onrechtmatig moet worden beschouwd.

## *Beoordeling*

7.1. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde artikel 141 van het gemeentedecreet:

“De Beroepscommissie voor tuchtzaken beschikt over een hervormingsrecht.”

De beroepscommissie voor tuchtzaken is een gewestelijk bestuurlijk orgaan dat als een onafhankelijk tuchtorgaan functioneert. De beroepscommissie verwerft door de devolutieve werking van het beroep de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gemeentelijke tuchtoverheid (GwH 16 juni 2011, nr. 109/2011, punt B.6.1). Zij is niet beperkt tot het hanteren van louter wettigheidsargumenten en mag de beroepen beslissing hervormen wanneer zij deze te streng vindt.

7.2. *In casu* blijkt de beroepscommissie haar beslissingsbevoegdheid over de zaak zelf te hebben uitgeoefend, door na een eigen onderzoek en afweging van de elementen van het dossier te besluiten dat, wat haar betreft, het tweede ten laste gelegde feit, namelijk een bijberoep uitoefenen zonder toestemming van het college, niet kan worden aangenomen en dat het eerste ten laste gelegde feit, namelijk het zich wederrechtelijk toe-eigenen van goederen die eigendom zijn van de gemeente, bewezen blijft doch “in weerwil van de ernst” ervan met een minder zware straf gesanctioneerd dient te worden dan een ontslag van ambtswege. Zoals de verzoekende partij zelf vaststelt, heeft de beroepscommissie daarbij drie verzachtende omstandigheden in aanmerking genomen: het eenmalig karakter van dat tuchtfait, het feit dat de tussenkomende partij een goede werkkraacht is en “[v]olledigheidshalve” dat hij “tot op heden blijkbaar zonder problemen verder heeft kunnen functioneren”.

7.3. Het betoog van de verzoekende partij dat zij in de beroepen tuchtbeslissing de nodige elementen heeft aangereikt om aan te tonen dat de vertrouwensband tussen haar en de tussenkomende partij onherstelbaar is verbroken, volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Gelet op haar hervormingsbevoegdheid ter zake, vermag de

beroepsinstantie er immers een andere mening op na te houden over het gewicht dat aan die elementen moet worden gegeven. Van een onwettige appreciatie van de verwerende partij kan pas sprake zijn indien zij de grenzen van de redelijkheid van haar ruime discretionaire bevoegdheid is te buiten gegaan.

7.4.1. Waar de verzoekende partij omstandigheden aanvoert (zie randnummer 6.2.3) waarmee de verwerende partij bij het in aanmerking nemen van de verzachtende omstandigheden (zie randnummer 7.3, *in fine*) geen rekening zou hebben gehouden, dient vooreerst vastgesteld dat de verzoekende partij het bestaan van de door de verwerende partij in aanmerking genomen verzachtende omstandigheden als dusdanig niet ontkent. Hierna zal ook blijken, dat zij met haar betoog niet aantoont dat de verwerende partij de grenzen van de redelijkheid is te buiten gegaan.

7.4.2. De beperkte duur van de tewerkstelling van de tussenkomende partij mag dan wel het blanco tuchtverleden van de tussenkomende partij relativeren, het toont op zich niet aan dat de beroepscommissie de grenzen van de redelijkheid zou hebben overschreden door het eenmalig karakter van het tuchtvergriep als een verzachtend element bij de beoordeling van de strafmaat te betrekken. Hierbij dient in aanmerking genomen dat de beroepscommissie enkel de eerste tenlastelegging aanneemt, namelijk dat de tussenkomende partij zonder toestemming ongeveer een halve ton blauwe kiezel, eigendom van de gemeente, aan huis heeft laten leveren voor een bedrag van rond de 175 euro. De tweede tenlastelegging, namelijk het uitoefenen van een bijberoep zonder de toestemming van het college, acht de beroepscommissie niet bewezen. Deze tweede tenlastelegging betreft de oorspronkelijk derde tenlastelegging, die de verzoekende partij wel degelijk mee in aanmerking heeft genomen om te concluderen dat het vertrouwen van het bestuur in de tussenkomende partij ernstig geschonden is.

Met de bewering van de verzoekende partij dat zij geen andere keuze had dan de tussenkomende partij verder te werk te stellen, spreekt zij niet de realiteit tegen van de vaststellingen dat “de evaluaties van de tussenkomende

partij gunstig zijn” en dat zij “tot op heden blijkbaar zonder problemen verder heeft kunnen functioneren”.

De opmerking van de verzoekende partij dat uit het tuchtonderzoek is gebleken hoe de tussenkommende partij handelingen voor haar oversten moest verbergen, toont evenmin de onredelijkheid van de bestreden tuchtsanctie aan, temeer nu de verwerende partij, zoals gezien, enkel voor bewezen heeft gehouden dat de tussenkommende partij de levering van de blauwe kiezel “dagenlang” heeft gepoogd “te verzwijgen”, en de andere oorspronkelijk verweten misleidingen of verdoezelingen, onder meer dat deze laatste zonder kennisgeving en toestemming een bijberoep zou uitoefenen, in de bestreden beslissing niet heeft aangenomen.

7.5. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de elementen die de beroepscommissie als verzachtende omstandigheden in aanmerking heeft genomen, niet nuttig bij de beoordeling van de strafmaat mochten betrokken worden. Evenmin kan zij de Raad van State ervan overtuigen dat de beroepscommissie aan die elementen een overdreven gewicht heeft toegekend.

Het middel is niet gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

**De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig november 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| Johan Lust,       | kamervoorzitter, |
| Pierre Lefranc,   | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,      |
| bijgestaan door   |                  |
| Silvan De Clercq, | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Silvan De Clercq**

**Johan Lust**